

SMOLENICKÝ POSOL

25. výročie vydávania
Smolenického posla

2/2016

FARSKÝ ČASOPIS, XVI. ročník, 03.06.2016 na Slávnosť Najsvätejšieho Srdca Ježišovho

BRÁNOU SRDCA PETER ŠIMKO

Srdce vo vlastnom slova zmysle je fyzický orgán. V prenesenom slova zmysle je to najhlbšie vnútro človeka, teda centrum jeho bytia. Je to sídlo vnútorného života sídlo myšlienok, vôľových skutkov.

Z neho pramenia naše rozhodnutia ako aj odvaha, strach, smelosť, zbabelosť, radosť, starosť, bolesť, náklonnosť, súciti, vzrušenie a túžba.

Naše srdce je veľmi dôležitá časť našej bytosti, lebo je vchodom aj východom celého nášho bytia. Naše srdce je bránou celej našej bytosti. Srdce môžeme prirovnať k budove s množstvom miestností. Takáto budova má vždy vchod aj východ.

Srdce je zároveň aj vchodom aj východom našej bytosti. Čokoľvek do nás vstúpi, musí prejsť cez naše srdce. Čokoľvek z nás vychádza, vychádza z nášho srdca, opúšťa nás cez naše srdce.

Srdce – miesto stretnutia

Ak naše srdce pri počúvaní alebo čítaní Božieho slova alebo vôbec správ ako takých nie je otvorené, nepochopíme ich zmysel. Dokonca je to tak aj pri jedení. Ak nemáme srdce prítom, aby sme jedli, nebude nám jedlo chutiť.

Srdce je akýsi kontrolný orgán celej našej bytosti. Aby sme mali kontrolu nad celou budovou, musíme mať kontrolu nad vchodom aj východom.

Musíme byť schopní kontrolovať otváranie aj zatváranie budovy. Tak aj naše srdce. Na jednej strane má možnosť a moc otvárať a zatvárať našu bytosť a na druhej strane je aj samo tým vchodom a východom.

Preto hlásanie evanjelia, teda radostnej zvesti Ježiša Krista, musí byť vedené Svätým Duchom, lebo iba tak zasiahne ľudské srdce. Najúčinnjší spôsob hlásania evanjelia je dotknúť sa ľudského srdca. Bez ohľadu na to, koľko budeme hlásať dobrých správ, ak si ľudia zatvoria srdce, nemôžeme sa ich dotknúť, nemôžeme im účinne poslúžiť, lebo „vchod ich bytosti“ (srdce) je zatvorený. Ak chceme, aby hlásanie evanjelia malo účinok, musíme nájsť spôsob, ako sa dostať cez vchod.

Ako je možné odomknúť ľudské srdce?

Božia láska je najlepší spôsob, ako odomknúť ľudské srdce. Preto najlepší spôsob ako otvoriť srdce človeka je priniesť mu Božiu lásku. Keď je srdce otvorené, je ľahké dotknúť sa ducha človeka a všetkých častí jeho bytia. To platí nielen o kázaní, vyučovaní, ale aj o každej duchovnej službe.

Táto Božia láska prišla na svet a má meno – Ježiš Kristus. Srdce je symbolom lásky a láska je hlavnou charakteristikou Ježišovej osoby. Boh má Srdce a zjavuje nám svoju lásku cez tajomstvo svojho Srdca. Boh sa stal človekom. Ak má Ježiš ľudské srdce, znamená to, že cíti ako človek.

Ježišovo srdce neprestáva milovať

Evanjelisti hovoria, že Ježišovo srdce bolo rozochvené a pohnuté bolesťou, súcitom, keď videlo biedu a utrpenie človeka. Ježiš zjavoval a preukazoval ľuďom Otcovu lásku. Túto lásku ľudia prežívali v Ježišovej blízkosti, lásku milostivú, dobrotivú, dávajúcu nádej, lásku ktorá uzdravuje skrušené srdce. Ježišovo srdce bolo naplnené najvznešnejšími a najvrúcnejšími citmi vo vzťahu k človeku. Cez jeho srdce pretieklo more bolesti nielen v Getsemanskej záhrade, ale aj počas jeho verejného účinkovania. Ježiš neprešiel len krížovú cestu fyzického mučenia, bičovania, ťarchy kríža, ale aj psychickú bolesť úzkosti, smútku, ktorá prenikla jeho srdce dávno predtým, ako vykročil na cestu s krížom na Golgotu.

V momentoch odmietania, nepochopenia, keď ho označovali za blázna, posadnutého zlým duchom, keď ho opúšťali zástupy aj učeníci, keď zostal opustený, keď ho zradili a zapreli, jeho srdce prenikla bolesť, jeho srdce však neprestalo milovať.

Boh si vo svojom Synovi dáva prebodnúť svoje srdce, aby človek spoznal ako veľmi ho miluje a čo všetko je schopný pre neho urobiť. Keď vnímame ranu v Ježišom boku, ktorou prenikla kopija až do jeho srdca, uvedomujeme si, že každý z nás má v tomto srdci svoje miesto. Každý z nás je milovaným Ježišovým učeníkom, ktorý môže spočívať na Ježišom srdci a počúvať jeho tlkot. Počúvaj ako toto srdce bije aj pre teba.

Oltár Božského Srdca Ježišovho v Kostole Nanebovzatia Panny Márie v Neštichy

foto Ivana Janáčková

- Prijmi, Pane, moje obavy
a premeň ich na dôveru.*
- Prijmi, Pane, moje utrpenie
a premeň ho na zmier.*
- Prijmi, Pane, moje mlčanie
a premeň ho na adoráciu.*
- Prijmi, Pane, moje krízy
a premeň ich na zrelosť.*
- Prijmi, Pane, môj plač
a premeň ho na modlitbu.*
- Prijmi, Pane, môj hnev
a premeň ho na odpustenie.*
- Prijmi, Pane, moju skleslosť
a premeň ju na vieru.*
- Prijmi, Pane, moju samotu
a premeň ju na spočinutie v tebe.*
- Prijmi, Pane, moju zatrpknutosť
a premeň ju na pokoj duše.*
- Prijmi, Pane, moje čakanie
a premeň ho na nádej.*
- Prijmi, Pane, moju smrť
a premeň ju na zmŕtvychvstanie.*

EDITORIÁL

Pestrosť je to správne slovo, ktorým by sa dalo označiť aktuálne vydanie Smolenického posla.

Kde bije srdce, tam je život. Doslova aj v prenesenom zmysle slova. Pulz života našej farnosti sa zdá byť v slušnej kondícii a tak sme vám mohli priniesť túto pestrú ponuku príspevkov, ktoré svedčia o tom, že neprešľapujeme na mieste.

Radosť prvoprijímajúcich, či putovanie skúsenosťami starších za Božím milosrdenstvom, plánované rekonštrukčné práce, ustanovenie mimoriadnych rozdávatelov, to sú všetko prejavy pulzovania života farského spoločenstva.

redakčná rada

Rekonštrukčné práce, ktoré nás čakajú

Smolenice: V mesiaci júl od 4.7. bude sa robiť 3 týždne kúrenie do lavíc v kostole. Sv. omše cez týždeň v Smoleniciach budú buď na fare alebo v kláštore. Bližšie informácie sa zverejnia čoskoro.

Objekt fary treba postupne zrekonštruovať: regulácia kúrenia kvôli vysokej spotrebe, výmena okien a zateplenie budovy; oprava bytu pre kaplána, kde je narušený strop.

Neštich: odvodnenie kostola a príprava pre kúrenie do kostola.

Peter Šimko, správca farnosti

Svätá omša z vigílie Nanebovzatia Pána bola už tradične slávená na Kalárii. Tento rok bola zvláštna tým, že bola spojená aj so sviatkom sv. Floriána, patróna hasičov. Foto Viliam Jurovatý

PUTOVALI SME ZA BOŽÍM MILOSRDENSTVOM

BOŽENA GAJDOVÁ

Pri príležitosti mimoriadneho Svätého roka milosrdenstva, uskutočnil Klub dôchodcov pri OÚ Smolenice v dňoch 25. a 26. apríla 2016 pútnický zájazd do Svätine Božieho milosrdenstva v Krakove. Veľké Pán Boh zaplať patrí pánu dekanovi ThLic. Petrovi Šimkovi, za odslúženie svätej omše a duchovné sprevádzanie účastníkov zájazdu. Vďaka patrí i OÚ Smolenice za finančnú podporu. Zájazd bol spojený s prehliadkou mesta Krakov, ako i návštevou a prehliadkou soľnej bane vo Veličke.

SVÄTÁ OMŠA V HLBOČI

MARIANNA HUDCOVIČOVÁ

Oslavy 1. mája sa pre nás kresťanov katolíkov začali svätou omšou v doline Hlboča pri jaskynke Panny Márie. Je už peknou tradíciou u nás v Smoleniciach začať mariánsky mesiac máj svätou omšou práve na tomto peknom mieste. Zúčastnení sa mohli pripojiť už pri kostole, odkiaľ šiel sprievod za účasti pána dekana a miništrantov. Cestou sa mohli pomodliť svätý ruženec alebo porozjímať v lone prírody.

Na začiatok sme si zaspievali Loretánske litanie za doprovodu pána organistu a miestneho zboru. Pri svätej omši sa pán dekan v kázni zameral na tému: ako by nám mohla Panna Mária pomôcť v našich každodenných trápeniach a problémoch. Mnohé z nich sa zdajú, ak sa na ne pozrieme iba z pohľadu človeka, neriešiteľné, na zbláznenie. Prizvime na pomoc, my veriaci, Pannu Máriu a zverme jej naše problémy a starosti. Modlime sa k nej, modlime sa k Bohu. Nie aby sa stalo, čo my očakávame, riešenie podľa nás. Modlime sa, vnímajme a pozorujme podnety okolo nás od Pána a riešenie Božie príde. V našej smolenickej prírode máme veľa príležitostí po-premýšľať, vypnúť od každodenných starostí a viac sa otvoriť pre duchovné veci.

Na svätej omši sa zúčastnilo okolo 200 ľudí, od najmenších bábätiok až po starých či prastarých rodičov. Vďaka patrí všetkým, ktorí sa dobrovoľne zapojili do prípravy a priebehu tejto slávnosti.

Foto Emil Cisár

1. SVÄTÉ PRIJÍMANIE

ANNA SEDLÁKOVÁ

Konečne je nedeľa (15.5.2016) náš veľký deň, na ktorý sme sa všetci veľmi tešili. Na prvé sväté prijímanie, na ktoré sme sa dôkladne pripravovali s pomocou pani katechétky a pána farára, nás išlo 21, z toho 14 dievčat a len 7 chlapcov.

A už je to tu. V sobotu sme očistili naše srdcia sv. spoveďou a v nedeľu sme mohli prijať Pánovo telo. Všetci sme sa veľmi tešili. Je 10 hodín, sme pred farou a o chvíľu ideme do kostola. Keď sme prišli do kostola spievali sme piesne, čítali čítania, spievali žalm a čítali prosby. Keď prišli na rad obetné dary, vedeli sme, že naša chvíľa je blízko. Pred prijímaním sme sa pomodlili modlitbu. Nastúpili sme si do radu a postupne sme prijímali Eucharistiu. Po prijímaní sme sa pomodlili modlitbu. Na záver sme pod akovali rodičom piesňou Vďačiť ti chcem mama, čo bolo veľmi dojímavé. Mamy aj tatovia mali slzy v očiach. Na tento deň nikdy nezabudnem.

Čo sa ti páčilo? Počas prípravy, slávnosti...

Príchod do kostola, nesenie obetných darov. (Kristián)

Počas prípravy sa mi páčilo ako sme sa stretávali a učili piesne. Pri slávnosti sa mi páčilo, že som prijala Pána Ježiša. (Andrejka)

Spievanie na fare, prijatie Eucharistie. (Marcel)

Nácvik spevu pred sv. omšou a priebeh slávnosti. (Anna)

Počas prípravy sa mi páčilo spievanie zalmu z kazateľnice, skusanie modlitieb, predmodlievanie sa ruženca pred sv. omšou, nácvik piesní pred sv. omšou. Počas slávnosti sa mi páčilo že som mohla po prvý krát prijímať telo Kristovo, páčilo sa mi niešť obetné dary, a tiež sa mi páčilo keď sme išli ku kňazovi cez modlitbu Otce náš. (Zuzka)

Ako si prežíval tento veľký deň?

Šťastne. (Kristián)

S celou rodinou sme boli na sv. omši. Doma sme sa stretli pri sviatočnom obede. (Andrejka)

Šťastne. (Marcel)

Pred sv. omšou som bola nervózna ako to celé dopadne. Bola som rada, že som mohla prijať Telo Pánovo. (Anna)

Tento veľký deň som prežívala s veľkou radosťou že som mala Ježiša vo svojom srdci, veľmi sa mi páčilo ako sme sa všetci stretli pri spoločnom obede a že som dostala darčeky. (Zuzka)

Si odhodlaný vytrvať a prijímať pravidelne sviatosť Eucharistie a zmierenia? Ako sa o to budeš usilovať?

Áno. Že budem chodiť do kostola. (Kristián)

Budem chodiť na sv. omše. (Andrejka)

Áno, veľmi. (Marcel)

Som odhodlaná často pristupovať k sviatosti zmierenia a Eucharistie. Budem chodiť na sv. spoveď pred Prvým piatkom a aspoň raz za týždeň ísť na sv. omšu vo všedný deň. (Anna)

Ano som odhodlaná pravidelne prijímať sviatosť Eucharistie a zmierenia. Budem sa snažiť konať dobré skutky, budem rada chodiť na sv. omše a prijímať často Pána Ježiša vo sv. prijímaní. (Zuzka)

SOBOTNÉ POPOLUDNIE NIELEN PRE PRVOPRIJÍMAJÚCE DETI

MICHAL TURANSKÝ

Hodiny na kostolnej veži odbili tri hodiny a pre nás tu bola ponuka stráviť pekné popoludnie s priateľmi. Bola naplánovaná turistika, opekačka. Tak prečo nie?

Naša výprava sa začala pred farou. Prvoprijímajúce deti spolu s p. katechétkou a niektorými rodičmi, miništranti a p. dekan sme boli pripravení. Spravili sme úvodné fotky, použili klobúk pána dekana ako lietajúci tanier na rozcvičku pred výstupom do našich smolenických lesov. Nechýbala naša modlitba k Pan-

ne Márii, aby nás vzala pod svoju ochranu a viedla naše kroky. Potom sme sa už bez obáv mohli vydať na cestu, ktorá bola plná rozžiarených detských očí, smiechu a radosti v srdci. Pokračovali sme na Molpír – kde sme sa trochu zatúlali – ale nakoniec sme zistili, že všetky cesty vedú do Hlboče. Tu pri našej Mame sme si oddýchli, pozdravili ju modlitbou a pozbierali zvyšky telesných síl. Potom sme sa vydali smerom k potôčiku Tomášek, ktorý nás – ktorým sa minuli pitné zásoby – čerstvo osviežil. Ale už sme začali pociťovať aj hlad, či to boli deti alebo -náštroční. Tak sme vyrazili rezkejšim krokom – smer - farská záhrada.

Tu nás čakala očakávaná opekačka. Po zvládnutí prípravy ohniska - pri ktorej bolo veselo, napr. chýbala sekerka, bez ktorej ťažšie pripravíme drevo - sa mohlo začať opekať. Špekáčky, slanina, klobásy, chlebík, zelenina – všetko zmizlo a nasýtilo naše telo. Medzitým aj trochu spáchlo, ale to nikomu z nás nevadilo.

Opekačku sme zavřili futbalovým minizápasom, čo potešilo najmä chlapčenskú časť výpravy.

Nakoniec sme sa unavení, ale plní zážitkov rozišli domov. Sobotňajšie popoludnie prežité naplno s priateľmi, kopou srandy a veselých príhod v spojení s naším Otcem. Ďakujem všetkým, čo sme boli spolu a teším sa na ďalšie spoločne strávené chvíle.

MIMORIADNI VYSLUHOVATELIA EUCHARISTIE

S DEKANOM THLIC. PETROM ŠIMKOM SA ZHOVÁRALA IVANA ŠTIBRANÁ

25. marca 2016 boli ustanovení liturgickým obradom dvaja mimoriadni vysluhovatelia Eucharistie, **Ing. Peter Janiga a pán Ján Lančarič**. V našej farnosti nie sú mimoriadni rozdávatelia úplnou novinkou. Peter Janiga je dlhoročným rozdávatelom a Ján Lančarič začal svoje pôsobenie v decembri.

Otázkou rozdávatelov Eucharistie sa zaoberá viacero cirkevných dokumentov. Riadnym vysluhovateľom svätého prijímania je biskup, kňaz a diakon. Mimoriadnym vysluhovateľom je akolyta a iní veriaci. Iní veriaci môže byť ustanovený ad actum (na jeden krát), ad tempus (do času) alebo in modo stabili (natrvalo). Mimoriadneho vysluhovateľa môže ustanoviť kňaz, ktorého biskup poverí. Mimoriadny vysluhovateľ musí mať dekrét a následne byť ustanovený liturgickým obradom na túto službu. Jednorazovo ustanovuje mimoriadneho rozdávatela z poverenia biskupa kňaz krátkym obradom po vyzvaní Baránok Boží v konkrétnej sv. omši. Obrátili sme sa v tejto súvislosti aj na **pána dekana ThLic. Petra Šimka**, aby spresnil situáciu v našej farnosti.

Pán dekan, priblížte nám prosím, ako táto služba vznikla, aké podmienky musia spĺňať kandidáti na túto službu?

Už niekoľko rokov sa stretáme v našich kostoloch s predtým neznámou praxou a to, že sväté prijímanie rozdávať aj laici, muži, ženy i rehoľné sestry. Postoj veriacich k tomuto javu je rôzny. Niektorí sa vyhýbajú takýmto rozdeľovateľom svätého prijímania, iní to chápu a prijímajú sväté prijímanie od nich bez rozpakov. V tejto problematike zostáva veľa nejasných a nezodpovedaných otázok. Z jednej strany sa stretávame s takými rozdávatelmi svätého prijímania, ktorí nie sú na túto dôležitú a zodpovednú úlohu náležite pripravení a svojím nedôstojným správaním sa vyvolávajú skôr pohoršenie ako úctu k tejto najvznešenejšej sviatosti, a z druhej strany mnohí veriaci nechápu túto službu a nosia v sebe predsudky k tomuto novému úradu. Zapríčinené je to tým, že sa úrad mimoriadneho vysluhovateľa Eucharistie zaviedol do praxe bez toho, že by bol sprevádzaný aj primeraným vysvetlením zmyslu a poslania tohto úradu.

Aké sú platné predpisy týkajúce sa mimoriadneho vysluhovateľa Eucharistie?

Dáme si odpoveď na základné otázky: kto je mimoriadnym vysluhovateľom Eucharistie, čo má vedieť ten, čo má byť prijatý na tento úrad, čo má konať a ako má vykonávať svoju službu.

Medzi takýchto, čo pomáhajú kňazovi pri slávení Eucharistie patria aj mimoriadni vysluhovatelia Eucharistie čiže svätého prijímania. O mimoriadnom vysluhovateľovi Eucharistie sa prvý raz hovorí v inštrukcie Kongregácie pre sviatosti Immensae caritatis z 29. januára 1973 a tak tento dátum je dátumom zrodenia tejto zvláštnej úlohy v Cirkvi. Je ním jednoduchý veriaci, muž alebo žena, poverený rozdávaním svätého prijímania v omši a mimo omše. Jednoduchá skutočnosť, ale veľmi významná. U niektorých vyvolala údiv a u iných odsúdenie. Do tohto času totiž jednoduchý veriaci sa nemohol ani len dotknúť posvätných nádob, a tým menej konsekrovanej hostie.

Prečo prišlo k zmene v týchto predpisoch?

Odpoveď je viac. Nedostatok kňazov alebo diakonov, ako kompetentných rozdeľovateľov Eucharistie, vyššia teologická a pastorálna formácia laikov, ktorá dovoľuje prijať ich do rozličných cirkevných úradov, konkrétne napomáhanie vytvárania povedomia všeobecného kňazstva založeného na krste. Inštrukcia Immensae caritatis uvádza nasledujúce praktické dôvody: „Okolnosti, za ktorých môže byť nedostatok rozdeľovateľov svätého prijímania, sú rôzne:

- počas slávania omše pre veľký nával veriacich alebo pre nejakú zvláštnu ťažkosť, v ktorej sa ocitne celebrant,
- mimo slávania omše, keď pre miestnu vzdialenosť je ťažké nosiť posvätné spôsoby, predovšetkým vo forme viatika chorým, ktorí sa nachádzajú v nebezpečenstve smrti, alebo keď počet chorých najmä v nemocniciach alebo podobných ústavoch, si vyžaduje pomoc viacerých služobníkov. Preto, aby veriaci, ktorí sú v stave milosti a majú správny a nábožný úmysel pristúpiť k eucharistickej hostine, Najvyšší veľkňaz považoval za vhodné ustanoviť mimoriadnych vysluhovateľov, ktorí by mohli prijímať sami a rozdávať iným veriacim sväté prijímanie“ (AAS 65, 1973, str. 264-271).

Služba mimoriadneho rozdávatela svätého prijímania je služba akolytátu. Ide o mimoriadnu úlohu a nie trvalú. Mimoriadnym vysluhovateľom môže byť muž i žena. Toto povolenie je

Úctu k Eucharistii sme prejavili aj procesiou pri príležitosti Slávnosti Božieho tela. Foto Andrej Lančarič

zo strany Cirkvi gestom veľkej dobroty a lásky, aby nezostali bez svetla a posily tejto sviatosti veriaci, čo túžia mať účasť na eucharistickej hostine a na plodoch Kristovej obety.

Poverenie rozdávať sväté prijímanie ako mimoriadny vysluhovateľ, udeľuje ordinár, čiže diecézny biskup a jeho generálny vikár. Inštrukcia Immensae caritatis spresňuje: „Miestni ordinári dostali fakultu dovoľovať, aby vhodné osoby, jednotlivito vybrané, mohli v hodnosti mimoriadnych vysluhovateľov v jednotlivých okolnostiach alebo aj na stanovené obdobie ako aj na trvalo v prípade nutnosti, sám si dať prijímanie alebo ho podávať iným veriacim a zaniest ho chorým do ich domovov. Keďže ide o veľmi delikátnu úlohu, dokumenty Učiteľského úradu osvetľujú vlastnosti, ktoré má mať osoba, ktorá bude poverená vykonávaním mimoriadnej služby Eucharistie. Medzi službou, cirkevným životom a kresťanským životom samého vysluhovateľa jestvuje úzky vzťah. Veriaci, mimoriadny vysluhovateľ svätého prijímania, riadne pripravený, musí vynikať kresťanským životom, vierou a správaním. Musí v sebe pestovať úctu k najsvätejšej Eucharistii a byť príkladom iným veriacim svojou nábožnosťou a svojou úctou k najvznešenejšej Sviatosti oltárnej. Nikto nesmie byť vybraný na tento úrad, kto by takýmto poverením bol u veriacich dôvodom k údivu.

Pán dekan, aká je aktuálne situácia v našej farnosti? Vyplývajú z úloh mimoriadneho rozdávatela Eucharistie nejaké ďalšie záväzky, či úlohy? Všeobecne a konkrétne v našej farnosti?

Mimoriadny rozdávatel Eucharistie môže plniť svoju službu iba keď je v milosti posväcujúcej.

Množstvo veriacich v našej farnosti Smolenice je predpokladom pre vytvorenie služby mimoriadneho vysluhovateľa Eucharistie, aby dĺžka rozdávania sv. prijímania počas sv. omši najmä v nedeľu a vo sviatky bola primeraná.

Čo sa týka služby chorým, mnohí z nich túžia častejšie pristupovať k Eucharistii, ale ak nie je to časovo pre kňaza zvládnutelné, aby pravidelne k nim chodil, a teda je žiaduce, aby častejšie ako raz za mesiac ich navštívil kňaz so sviatostným Kristom, služba mimoriadneho vysluhovateľa Eucharistie je tu

neoceniteľná. Takisto môže chorého pripraviť, aby pristúpil k sviatosti zmierenia či prijal pomazanie chorých, ktoré potom vyslúži kňaz.

Na akú dobu sú mimoriadni rozdávatelia ustanovení?

V našej diecéze sa fakulta mimoriadneho vysluhovateľa Eucharistie udeľuje na obdobie 3 rokov.

Ako by podľa vás mal vyzerat' optimálne model služby mimoriadnych rozdávatel'ov Eucharistie?

Služba mimoriadneho rozdávatel'a sv. prijímania je pri sv. omši

počas Bohoslužby obety v jej tretej časti - sv. prijímaní a pomoci v službe chorým či už pri prinášaní Eucharistie či viatika (sv. prijímanie v nebezpečnosti smrti). V službe chorým je veľké pole pôsobnosti. Dobře poznajú ľudí vo farnosti. Kňaz sa mení, oni ostávajú. Informujú kňaza, kto potrebuje sviatosť zmierenia či pomazanie chorých a dodávajú im nádej cez osobné stretnutia, rozhovor a uzdravujúcu silu Eucharistie.

Ďakujeme za rozhovor!

VLASTNÝMI SLOVAMI PETRA JANIGU A JÁNA LANČARIČA

ZHOVÁRALA SA IVANA ŠTIBRANÁ

Pán Janiga, ste dlhoročným rozdávatel'om Eucharistie. Čo pre vás táto služba znamená?

PJ: K tejto službe ma pred viac ako štvrtstoročím pozval náš vtedajší pán dekan otec Miloslav Mrva. Pozvanie som s vďakou ale s určitou obavou prijal. Videl som v tom však hlavne ľudský rozmer. Krátko predtým sme získali náboženskú slobodu, bolo málo kňazov a očakávali sme plné kostoly.

Preto som si bral za svoju povinnosť pomôcť.

Ale veľmi rýchlo som si uvedomil, že to nie je služba iba pre moje ruky, ale že sa ma to bude týkať celého a hlavne môjho vnútra.

Pán Lančarič, vy ste mimoriadnym rozdávatel'om Eucharistie niekoľko mesiacov, čo znamená táto služba pre vás?

JL: Pre mňa táto služba znamená duchovný proces, ktorý sa rodil z otvorenia srdca, počúvania Božieho slova. Eucharistia a každodenný život sú so sebou tesne spojené a vzájomne sa prenikajú. Táto služba dovoľuje Ježišovi, aby vo mne rástol.

Ako prežívate ďalšie úlohy, ktorými ste ako mimoriadni rozdávatelia poverení?

PJ: Za pôsobenia predchádzajúcich kňazov v našej farnosti som vypomáhal s rozdávaním Eucharistie pri sv. omšiach, vždy podľa želania celebrujúceho kňaza. Bolo to najmä počas slávení nediel a významných sviatkov, kedy bola väčšia účasť na sv. omšiach. Pravidlom bolo každoročné slávenie Vianočných a Veľkonočných slávností. Terajší pán dekan otec Peter Šimko rozširuje túto službu i o roznášanie Eucharistie chorým a nevládnym, čo je i pre mňa nový a obohacujúci duchovný zážitok.

JL: Jednou časťou tejto služby je rozdávať sv. prijímanie s kňazom pri sv. omši a ďalšou je navštevovať chorých a nevládných farníkov, ktorí sa pre svoje zdravotné problémy nemôžu zúčastniť na sv. omši a prijímať Eucharistiu či už počas prvých piatkov alebo prikázaných sviatkov.

Ako táto služba ovplyvňuje váš osobný život? Čím vás obohacuje, čo strácate?

JL: Každá služba či už v kostole alebo návšteva chorých farníkov je obohacujúca. Spomínam si na skorú mladosť, keď som ako ministrant chodil s vtedajším d. p. Vitalisom Cvičelom roznášať Eucharistiu so zažatým lampášom chorým alebo zomierajúcim farníkom a už vtedy táto služba obohacovala môj život a moje ďalšie smerovanie. Myslím, že táto služba nemôže nič vziať, ale môže každého akolytu len duchovne obohatiť.

PJ: Ako som už naznačil, je to síce služba spoločenstvu, ale so silným dopadom i na mňa. Je to príležitosť byť v Kristovej blízkosti. Zároveň na mňa dolieha ale i zodpovednosť, vďaka čomu si jasnejšie uvedomujem i svoje prešľapy a pády.

Prežívame rok milosrdenstva. Ako ho prežívate vy osobne? Ako vnímate jeho význam pre Cirkev? Čo by mohol priniesť našej farnosti?

JL: Rok Božieho milosrdenstva som začal sv. spovedou a om-

šou v Katedrálom chráme sv. Jána Krstiteľa v Trnave. Pokiaľ nám to časovo vychádza snažime sa v rodinnom kruhu denne modliť Korunku k Božiemu milosrdenstvu, častejšie pristupovať k sviatosti zmierenia, a tým prijímať Eucharistiu.

Ako vnímam rok milosrdenstva a čo prajem našej farnosti? Premenu seba samých a svojich najbližších tak, aby sme tvorili pravdivé eucharistické spoločenstvo v našej farnosti a to spoločnou Korunkou k Božiemu milosrdenstvu, ružencovou modlitbou alebo častejším pristupovaním ku sviatostiam. Zároveň prajem celej farnosti pokoj a dôveru v Božie milosrdenstvo.

PJ: Rok milosrdenstva vnímam ako ďalší dôkaz nekonečnej Božej lásky k nám. Je to potvrdenie skutočnosti, že Najvyšší nad nami nikdy neláme palicu. Opakovane nám dáva šancu pre nový začiatok, bez toho, aby nám pripomínal našu minulosť, čo nemá obdobu v našich medziľudských vzťahoch. To sa snažím pochopiť a prijať i ja a je k tomu pozvaná i naša farnosť i celá Cirkev s každým svojim údom.

Nedá mi nepoložiť vám aj osobnejšiu otázku. Máte privilegium dotýkať sa Eucharistického Krista. Ako by ste vyjadrili svoj vzťah k Eucharistií?

PJ: Eucharistiu navonok vidíme len ako obyčajný kúsok chleba v tvare oplátky a nemal by byť dôvod venovať jej nejakú zvýšenú pozornosť. Pritom ale nepochopiteľne, je to všetko inak. V jej prítomnosti cítim veľkú bázeň, veľkú dôveru, veľký pokoj. Nedá sa to popísať, dá sa to ale zažívať. Je to tajomstvo, ktorého veľkosť nám podáva Sv. písmo a ktorú naznačujú i mnohé eucharistické zázraky. Ale úplne nám bude odkrytá až vo večnosti. A k tomu sa v nádeji, každým dňom približujeme.

JL: Po tejto službe Bohu som vždy túžil a na tento úmysel som sa aj modlil a som zaňho Pánu Bohu vďačný. So súhlasom otca arcibiskupa a p. dekana Šimka sme spolu s p. Janigom dostali poverenie rozdávať vo farnosti spolu s p. dekanom Eucharistiu či už počas sv. omši alebo roznášať ju po farnosti chorým a nevládnym. Musím povedať, že hneď na začiatku tejto služby som prežíval smutné chvíle pri návštevách chorého spolužiaka a posledných chvíľach chorej farničky Štefanie.

A čo pre mňa znamená dotýkať sa Eucharistie? Cítim, že v tej chvíli mi je Ježiš blízkou vnútornou oporou. On mi dáva vnímať svoje teplo, nežnosť, silu, aby som neupadol na duchu i na tele. Zároveň cítim, že ma duchovne uzdravuje. Veď aj na záver sv. prijímania sa modlíme: „Pane Ježišu, nech mi prijatie Tvojho sv. tela neslúži na zatratenie a pre Tvoju dobrotu a milosť uzdravuje dušu i telo. Amen“.

Ďakujeme za rozhovor!

Foto Andrej Lančarič

VÝLET DO HEILIGENKREUZU

EMÍLIA BIHARIOVÁ

Už akosi tradične je utorok po Veľkej noci dňom výletov redakčnej rady Smolenického posla. Utužujeme vzťahy, diskutujeme o ďalšom čísle posla, ale čo je ešte dôležitejšie, čistíme si hlavy v kruhu priateľov a nedlávia nás po prechode slovenskou hranicou telefonáty či maily. Stálych členov Posla dopĺňal ten nový a aktuálny – náš dekan Peter Šimko a pozvanie prijali i bývalí správcovia farnosti a kolegovia z redakčnej rady – Patrik Bacigál a Juraj Schindler. Vskutku vydarená zostava.

Výlety sú vždy ladené na duchovnú nótu. A cieľ nášho posledného výletu? Tento krát voľba padla na Heiligenkreuz neďaleko Viedne. Minivanom sa nesie vôňa domácich koláčov, úsmevy a doladovanie programu. Pozeráme do mapy a v okolí je zaznačený ešte jeden kláštor, akási malá jednohubka v porovnaní s obrovským Heiligenkreuzom. Ženský karmelitánsky kláštor v Mayerlingu však nesie istú špecifickosť. Pôvodne patril susedným cisterciánom, avšak za panovania cisára Františka Jozefa si ho jeho syn – korunný princ Rudolf prerobil na lovecký zámoček, s ktorým sa spája jeho tragická smrť v roku 1889. Zaujímavosťou však je, že na mieste tragédie sa dnes nachádza oltár kaplnky

sestier karmelitánok. Kristus prítomný v eucharistii je symbolicky akousi odpoveďou na každú našu bolesť.

Z malej dedinky Dolného Rakúska následne „pádime“ do neďalekého Heiligenkreuzu. Slávny cisterciánsky kláštor z 11. storočia, ktorý uchováva aj relikvie z Ježišovho kríža, je otvorený aj zvedavým návštevníkom. Cisterciáni sú reformovanou odnožou Benediktínov a žijú uzavretým kontemplatívnym životom. Zakladateľom ich rádu je sv. Róbert, ktorý sa v roku 1098 rozhodol spolu s niekoľkými mníchmi založiť nový kláštor v Saint-Nicolas-les-Citeaux (lat.cistercium) a snažil sa obnoviť život benediktínov podľa reguly sv. Benedikta v odkaze jednoduchého života: „Modli sa a pracuj.“ Opátstvo vo Viedenskom lese založil v roku 1133 Leopold III. Babenberský. Podnet na založenie kláštora vyšiel od jeho syna Otta, ktorý pri svojich štúdiách v Paríži prišiel do kontaktu s cisterciánskymi mníchmi, medzi ktorých sa rozhodol vstúpiť. Tri roky po založení kláštora Otto zomiera a je v ňom taktiež pochovaný. Prehliadkou nás sprevádza jeden z 80tich mníchov kláštora. Ukazuje nám i podobizne blahoslaveného Otta z Freiburgu na nástennej mozaike v tzv. Fontánovom dome, ktorý tvorí fontána z piatich olovených nádrží vyrobených v 16. storočí v Ríme. Nasávame atmosféru stredovekého kláštora vnímajúc viac očami ako sluchom, nádhernými chladnými priestormi sa totiž nesie nemčina. Nik z nás v nej nie je dostatočne podkutý, ale spoločnými silami sem tam niečo porozumieme a pošleme informácie všetkým členom posádky. Ešte teraz vidím úžasné nasadenie nášho sprievodcu, ktorý sa nám snaží čo najvernejšie vykresliť históriu ich opátstva. Najlepšou zbraňou na jeho uprený pohľad a gestikuláciu je jednoducho úsmev. Na záver sa nám prihovori a keď zistí odkiaľ sme, decentne sa pýta, či sme porozumeli, no niečo veru áno. Hoci kláštoru patrí 80 mníchov, nie všetci žijú v spomínanom komplexe. V ich kompetencii je i 17 príľahlých farností, ktoré patria kláštoru. Pred odchodom sa ešte stíšime pred vyloženou sviatosťou a v duchu prednášame každý svoje prosby, ďakovania a chvály i za spoločne strávený deň. Relikvie sv. Terezky sme si mohli na Slovensku uctiť od 10. do 24. januára 2016 v rôznych mestách.

Foto Ján Jakubec

MISIA V RWANDE

MONIKA KOVÁČOVÁ

Do rúk pevne beriem papierové vreca a v ňom 3 kilá fazule, v ďalšom 3 kilá ryže, na to si ešte kladiem pol litra oleja a mydlo. To, čo ja ledva zdvihnem, si usmievajúc sa žena lahodne odo mňa preberie, položí klasicky po africky na hlavu a srdečne s úsmevom ďakuje. Okrem toho jej tisnem do ruky 3000 rwf, čo je asi 3,20 eura. Pre nás nepatrná čiastka, no pre nich tak veľa. Áno, som späť!

Na pár mesiacov som sa opäť vrátila do Rwandy! A aj vďaka Vám, ktorí ste prišli na povianočnú prezentáciu o Rwande a podporili ste náš projekt, som mohla pomôcť ženám z našej asociácie. Všetkých 20 žien dostalo spomínané naturálie a finančnú čiastku. Preto by som rada chcela v ich, ale hlavne v svojom mene poďakovať pánovi dekanovi Šimkovi za poskytnutie priestorov na fare a zapožičanie projektora, rodine Hajičkovej za pomoc pri chystaní a všetkým, ktorí akýmkoľvek spôsobom pomohli či už pri samotnom chode prezentácie alebo kúpou výrobkov z rúk mojich silných a snaživých žien. Ich radosť a potlesk boli naozaj veľké a vážime si to. Som späť v „svätej zemi Afriky“, v Kibeho – to isté miesto ako predtým, avšak tento krát cez Slovenskú katolícku charitu. Prešla som na iný projekt, no mojim ženám som k dispozícii i naďalej. A okrem toho som vymenila aj moje spolubývajúce sestry palotínky. Momentálne totiž žijem pod jednou strechou s palotínskymi otcami a našim snom je tu vybudovať malé detské centrum. Máme za sebou všetky cirkevné návštevy ako biskupi, nuncius z Vatikánu, predstavený palotínov. Všetci reagovali pozitívne, avšak problémy nastali neskôr s úradmi, ktoré na nás robili ná-

tlak, aby sme už obnovenú budovu zbúrali do 5 dní. Po listoch, behaniach na úradoch a chvíľami aj frustrácii konečne prišla k nám zázračná obálka a v nej povolenie na centrum! Otvárame koncom mája, naši malí zverenci majú od 4-6 rokov a sú z veľmi chudobných rodín. Zobrali sme aj deti mojich žien a polovica detí je z kmeňa pygmejov, žijúcich na okraji spoločnosti, tí najchudobnejší, ktorých deti často vídať zobrať pred sanktuárom a nemajú naozaj nič. Centrum je maličké, no na začiatok stačí. Naším cieľom je, aby sme malé „pygmejčatá“ integrovali a dali im aspoň nejaké predškolské vzdelanie, keďže v Kibeho je len

jedna škôlka a aj to súkromná, aby sa deti netúlali bezcieľne po vonku a aby dostali výživnú kašu, ktorá naplní ich prázdne bruchá. Tak nás čaká konečne deň, kedy nebudeme musieť poslať tešiace sa deti sediace pri našom centre ako lastovičky domov, ako to bolo dosiaľ, ale otvoríme drevené modré vráta a výchova, nové kamarátstva a škola hrou sa môže začať.

U otcov palotínov si naozaj nesťažujeme, je to tu voľnejšie a hlavne veselšie. Mojou pravou rukou je otec Pawlowski, rektor sanktuária v Kibeho, ktorý s odhodlaním buduje jeden kostol za druhým po celej Rwande, bol aj riaditeľom nemocnice, na misii tu pôsobí viac ako 40 rokov a svoj apoštolát si naozaj koná svedomito. Myslím, že sv. Vincent Palotti by bol ba neho hrdý. Naše kultúrne centrum sv. Vincenta Palottiho, ako sme ho nazvali, alebo ako ho nazýva otec Pawlowski – centrum Já-

nošík nám pomohol celé vybudovať a deťom chcel pomôcť už dlhšiu dobu. Kibeho okrem nového centra vítal posledné týždne množstvo pútnikov, nakoľko tu bol jeden sviatok za druhým. Okrem toho som bola svedkom telesných uzdravení dvoch chlapcov, ktoré sú už potvrdené aj lekármi. Tak sa naša mama Mária z Kibeha o nás zatiaľ dobre stará a je príjemné vedieť, že i v tomto vraj na spoluprácu najťažšom regióne Rwandy a po všetkých ťažkostiach sa môžeme o ňu oprieť. Ďakujeme všetkým, ktorí nám akýmkoľvek spôsobom pomohli, držte nám, našim ženám a drobcom palce a pozdravujeme Vás z krajiny tisícich kopcov.

Foto autorka

BIBLICKÝ VÍKEND

IVANA ŠTIBRANÁ

8. apríla 2016 sme sa v našej farnosti po prvýkrát zapojili do celoslovenského projektu Noc čítania Biblie, ktorý už po šiestykrát organizovalo Katolícke pedagogické a katechetické centrum v spolupráci Katolíckym biblickým dielom. Čítali sme úryvky z Lukášovho evanjelia. Hlavnou témou bolo Milosrdenstvo, myšlienka: „Ešte bol ďaleko, keď ho zazrel jeho otec, a bolo mu ho ľúto. Pribehol k nemu, hodil sa mu okolo krku a vybozkával ho.“ (Lk 15, 20) Aktívne sa zapojilo do čítania 20 lektorov.

Sprievodné slovo, ktoré nás uvádzalo do kontextu Lukášovho evanjelia čítali *Eliška a Emanuela Dobšovičové*. Prvý blok čítaní bol venovaný okolnostiam narodenia Jána Krstiteľa a Zvestovania Panne Márii v podaní lektorov *Petra Janígu, Lucie Hirnerovej, Dárie Jajcayovej* a zakončila ho *Božena Gajdová* chválospevom Nech je zvelebený Pán, ktorý sa každodenne modlí Cirkev ako súčasť Liturgie hodín.

Text Obetovanie Ježiša v chráme a hymnus Teraz prepustíš Pane svojho služobníka predniesla *Eva Hajičková*, čím nás uviedla do témy univerzálnosti spásy. V Božom pláne majú svoje miesto všetci ľudia, aj pohlúdení, opovrhovaní a sociálne vylúčení, ktorých Ježiš zachraňuje. Povoláva si človeka nie pre jeho zásluhu, či bezúhonnosť, ale preto, že sám chce ako to odznelo aj v úryvku o povolani Léviho, ktorý prečítala *Nikola Gríková*. Lukášovo evanjelium venuje veľkú pozornosť aj ženám v Ježišovej blízkosti, čo sme si vypočuli v úryvkoch prednesených lektorkou *Máriou Hodulíkovou*.

Lukášovo evanjelium je aj školou modlitby. Ježiš sa modlí pred dôležitými udalosťami. Modlí sa pred krstom, modlí sa na Olivovej hore. Keď sa ho učeníci pýtajú, ako sa majú modliť, zanecháva nám modlitbu Pána a učí nás modliť sa s dôverou podobne ako vdova, ktorá prosila sudcu. Úryvky tretieho bloku prečítali lektori *Anna Gombárová, Ivana Štibraná, Jozef Murár ml. a Katarína Sedláková*.

Príznačné pre Lukáša sú aj podobenstvá. *Anna Sedláková* prečítala podobenstvo O Samaritánovi, cudzincovi, ktorí

nepatrí do spoločenstva Izraelitov, a napriek tomu sa stáva blíznym pre zraneného človeka na ceste a robí to, čo je spravodlivé. V podaní *Diany Velichovej* sme si vypočuli podobenstvo O boháčovi a Lazárovi. Otázka milosrdenstva a spravodlivosti tu stojí v perspektíve večnosti, ktorá sa smrťou stáva definitívnou voľbou.

Tri podobenstvá o milosrdenstve, Podobenstvo o stratenej ovci, Podobenstvo o stratenej drachme a napokon podobenstvo O márnotrattom synovi, predniesli *Iveta Murárová a Alica Sedláková*.

V záverečnom bloku čítania sme prežili radosť z Kristovho zmŕtvychvstania. Lukáš podáva správu o zmŕtvychvstani prostredníctvom žien, ktoré našli prázdny hrob a rozprávali túto udalosť apoštolom. Ježiš sa zjavuje Emauzským učeníkom, ktorý ho spoznali pri Lámaní chleba, ďalším apoštolom a po udelení posledných ponaučení vystupuje do neba. Úryvky prečítali *Daniela Vallová, Nikola Gríková, Michal Zvonár a Ján Lančarič*.

Čítané slovo striedali piesne s gitarou a organom, odznela i hymna k roku Božieho milosrdenstva v podaní organistu *Jozefa Murára*. Veríme, že Božie slovo a spev osviežili a pohladili dušu všetkých zúčastnených.

V nedeľu 10. apríla 2016 popoludní mali naši farníci možnosť na Farskej kaviarni v pastoračnom centre vypočuť si prednášku s púťavou prezentáciou vdp. Petra Šimka na tému Milosrdenstvo a Lukášovo evanjelium. Dozvedeli sme sa napríklad, že z biblickej perspektívy si milosrdenstvo a spravodlivosť nikdy neodporujú, je medzi nimi súlad. Spravodlivé konanie uvádza do súladu človeka s Bohom, so sebou samým, s inými ľuďmi aj s prírodou. Milosrdenstvo je možné preukazovať rozličným spôsobom ako to robil aj Ježiš a ako nás to učí v evanjeliu. V neposlednom rade je dôležité aká je naša osobná skúsenosť milosrdenstva, ktoré nám preukazu-

je Boh. Ak aj zlyháme v pláne A, Boh má pre nás vždy pripravený náhradný plán B. Milosrdenstvu sa máme učiť od svätých ako ho prežívali oni v konkrétnych okolnostiach ich života.

Ďakujeme všetkým, ktorí sa aktívne zapojili, pomohli pri organizovaní ako aj tým, ktorí ponuku využili a prišli načerpať z Božieho slova. Teší nás, že do čítania sa zapojili lektori rozličného veku a vytvorili príjemné spoločenstvo.

Foto autorka

ŠTATISTIKY A OZNAMY

PETER ŠIMKO

Krsty:	08.05.2016 Juraj Valášek (Majcichov) a Monika Jurovatá (Smolenice)
10.04.2016 Matúš Pesarovič	14.15.2016 Andrej Sloboda (Smolenice) a
17.04.2016 Martin Klokner	Alžbeta Škvarková (Trakovice)
01.05.2016 Matias Petrašovič	Pohreby:
01.05.2016 Nina Izakovičová	28.03.2016 Štefánia Kašáková (12.12.1940)
08.05.2016 Dominika Valášková	23.05.2016 Daniela Brázdovičová (07.07.1946)
20.05.2016 Veronika Šimeková	31.05.2016 Mária Medovičová (01.05.1951)
29.05.2016 Eva Magulová	
05.06.2016 Elisabeth Krajčovičová	
05.06.2016 Matúš Sládek	

Sobáše

SVÄTÁ BRÁNA

DANIELA VALLOVÁ

PODĽA R. GUARDINI: O POSVÁTNYCH ZNAMENÍCH

Prežívame Rok Milosrdenstva a prechádzame cez Sväté brány. Čo vlastne brána znamená, čo predstavuje? Už často sme cez ňu vstúpili do chrámu a vždy niečo povedala. Zachytili sme to? Načo je tu asi brána? Možno sa začuduješ tejto otázke. „Aby sme ňou vchádzali a vychádzali,“ odpovieš. Odpoveď predsa nie je ťažká. Iste, ale na vchádzanie a vychádzanie netreba bránu! Otvor v stene by tiež stačil a pevná „stena“ z brviny a hrubých dosák by na otváranie a zatváranie tiež stačila. Ľudia by mohli vojsť do vnútra a vyjsť von, a bolo by to lacné a účelné. Ale „brána“ by to nebola. Tá chce viac než len triezvy účel; ona hovorí.

Pozri, keď prechádzaš pod jej rámom /zárubňou/, tu cítiš: „Teraz opúšťam vonkajší svet, vstupujem dovnútra“. Vonku je svet krásny, plný silného života a tvorby. Medzi ním tiež veľa škaredého a nízkeho. Má niečo z trhu; každý na ňom pobehuje, všetko sa tu rozťahuje. Nechceme ho nazvať nesväťým, ale niečo z toho svet v sebe predsa len má. Bránou však vchádzame do vnútra oddeleného od trhu, tichého a posväteného: do svätyne. Iste, všetko je dielom a Božím darom. Všade sa s ním môžeme stretnúť. Každú vec máme prijať z Božej ruky a posvätiť ju zbožnou myšlienkou. A predsa ľudia oddávna vedeli, že určité miesta sú osobitne posvätené, oddelené pre Boha.

Brána stojí uprostred – medzi vonkajškom a vnútrajškom, medzi trhom a svätyňou; medzi tým, čo patrí celému svetu a tým, čo je zasvätené Bohu. A keď človek cez ňu prechádza, hovorí mu: „Zanechaj vonku to, čo nepatrí dovnútra: myšlienky, priania, starosti, zvedavosť a márnivosť. Všetko, čo nie je posvätené, nechaj vonku. Očisti sa, vchádzaš do svätyne“.

Bránou by sme nemali unáhle prebehnúť! Mali by sme ňou prechádzať úplne pokojne, pomaly, a otvoriť svoje srdce, aby počulo, čo brána hovorí. Dokonca by sme sa mali pred ňou najprv zastaviť, aby náš prechod bol očistnou a rozjímavou modlitbou.

Zachyť to volanie. Čo by ti pomohol dom z kameňa a dreva, keby si ty nebol živým Božím domom? Čo by ti pomohlo, keby sa brána týčila vysoko, keby sa otvárali jej ťažké krídla, ale v tvom vnútri by sa neotvárala žiadna brána a kráľ slávy by nemohol vojsť?

/podľa R. Guardini: O posvätných znameních, Kostelní Vydří, 1992/

OTCOVSKÉ SRDCE

MIROSLAVA GREGUŠOVÁ

Je veľké šťastie, ak máme dobrého otca. Opraví auto, zavezie kam treba, vie sa blázniť, uvarí senzačné nezdravé jedlá, rozveselí mamu, keď je smutná a ešte kopec ďalších dobrých vecí, ktoré môže urobiť len on – otec. Hoci má svoje chyby ako každý, ale bojuje s nimi. O svoje deti sa stará aj keď jeho život tu na zemi skončí. Mám jednu priateľku, ktorej otec už dávnejšie zomrel. Ak ideme spolu na nejaký výlet a obávame sa, že bude zlé počasie, tak vždy nám povie: „Nebojte sa, mám to hore u tatu vybavené.“ Keď sa jej pýtam, ktorého tatu prosí, tak vždy povie, že pre istotu obidvoch. Svojho rodiča aj toho Nebeského. Možno sa nad tým pousmiať, ale zatiaľ to vychádza. V poslednej dobe však stretávam dosť žien, ktorých práve otcovia, či už vlastný alebo otcovia ich detí – teda manželia sklamali. Opustili ich pre inú ženu, pre svoje pohodlie alebo svoju kariéru, možno pre iné veci. Našťastie sú tu iní otcovia, ktorí môžu trápenie zmeniť na dni, pre ktoré sa oplatí žiť. Poznala som jedného otca, ktorý sa veľmi pekne staral o svojho syna. Syn bol dosť vážne postihnutý desaťročný chlapec. Vždy pre neho prišiel po škole. Požartoval s ostatnými deťmi, utrel synovi slinky, ktoré mu v dôsledku svalového postihnutia neustále tiekli, vymenil podbradník a šup domov. Nedá sa zabudnúť na úsmev chlapca, keď videl vo dverách svojho otca. Chlapec nerozprával, ale s otcom si perfektne rozumeli, hoci len pár krátkymi slovami. Otec bol naozaj obetavý a s chlapcom absolvoval náročné vyšetrenia, terapie, ale aj jazdy na koni, výlety v prírode, opekačky s priateľmi a pod. Až po čase som sa dozvedela, že tento otec nebol chlapcov vlastný. Otec si chlapcovu mamu zobral, až potom, keď jeho biologický otec odišiel. Mamu, prvý manžel opustil po chlapcovom narodení, keď sa dozvedel, že jeho syn je vážne postihnutý. Vďaka za dobrých otcov! Modlime sa za nich a pomáhajme im, aby sa ich srdcia stále viac pripodobňovali srdcu nášho spoločného Nebeského otca.

JÚLIA RAKOVSKÁ

OTEC

**AKO LÚČ SLNKA DO TMY VKROČÍ,
ČO INÍ ZVYKNÚ NEVIDIEŤ,
PÁR TÝCH BLANKYTNÉ MODRÝCH OČÍ
PREŽIARIL LÁSKOU AJ MÔJ SVET.**

**S NÍM TÓNY ČASU ZNELI KRÁSNE,
RADOSTI BOLO DOSÝTA.
PRIALA SOM SI, NECH NEVYHASNE,
ŽIVOT SA NÁS VŠAK NEPÝTA.**

**DNES HO UŽ NEMÁM NAPORÚDZI,
KEĎ NA HROB PADÁ CHLADNÝ DÁŽĎ.
Z TVÁRÍ, VPÍSANÝCH V MOJOM SRDCI,
KAŽDÁ JE VZÁCNA. JEHO ZVLÁŠŤ.**

Farský časopis Smolenický posol. Vydáva Rímskokatolícky farský úrad v Smoleniciach.

Redakčná rada: Emília Bihariová, Miroslava Gregušová, Marianna Hudcovičová, Darina Jajcayová, Ján Jakubec, Ivana Janáčková, vdp. Peter Šimko, Ivana Štibraná.

Cenzor: vdp. Peter Šimko.

S cirkevným schválením Arcibiskupského úradu v Trnave, dňa 10. decembra 2013, č. 8976/13. NIHIL OBSTAT.